

מחול בישראל-לנוער

"כמה פעמים אני אומרת לכן שאת הרגליים יש להרים מכף-הרגל ומהשוק. את הירכיים צריך לשכוח. בשביל להרים אין ירכיים! יש רק גב, כף-רגל ושוק!"

חזרה לשבת והשיעור נמשך. עזבנו את הבר ועברנו להתאמן במרכז הסטודיו. עשינו אדאג' קשה והילדות עבדו נפלא. פתאום ראיתי שרחל עומדת ליד הבר, ראשה נשען על ידיה, כתפיה עולות ויורדות. הילדה בוכה. חשתי רחמנות גדולה כלפיה. זכרתי את כאבי-הלב השוטפים ומציפים את בית-החזה. את הבכי החרישי והכאב העמוק. בגילה לא התקדמתי כמוה במחול. בגילה הייתי עדיין ילדה. הכאבים החלו אצלי בשלב הרבה יותר מאוחר. כביכול אף אחת לא שמה לב אליה. השיעור נמשך והילדות השתדלו והתאמצו כמיטב ומעבר ליכולתן. אחת הילדות הבחינה שאני עומדת ומתבוננת ברחל הבורכה. "יש לה מתחים חזקים מדי," ידעתי שחשבה, שאם רחל רוצה להיות רקדנית, עליה ללמוד ולשלוט בעצמה, להתאפק, לבלוע את הכאב ולהמשיך הלאה.

יותר מאוחר, בהמשך השיעור, ניגשה ורה אל רחל ותיקנה לה את הטיית הראש. היא הסבירה לה לאט וברוך איך וכיצד יש להחזיק את הראש. בשתי ידיה אחזה ברקות הילדה וברגש היטתה את ראשה ימינה ושמאלה. עיני הילדה היו עדיין דומעות. מלה לא נאמרה בקשר לבכי.

השיעור הגיע לקיצו. זה היה שיעור קשה. בראי נראיתי מגושמת ליד אותן נימפות צעירות, שרקדו בשליטה כה גדולה, שאיננה אופיינית לגיל כה צעיר בארץ.

בליבי הודיתי לאלהים, שכבר אינני בת ארבע-עשרה או חמש-עשרה. שאינני צריכה לעבור את כל דרך היסורים מחדש. לא הייתי מסוגלת. הילדות עדיין בשלב התמים, הקל יחסית. מאמינות שאם תעבודנה קשה, קשה מאוד, תשתדלנה - תגענה! תהיינה רקדניות בלהקה. תרקודנה על הבמה ותהיינה, כך מקוות בסתר-ליבן, גם מפורסמות. עדיין אינן יודעות, שבעולם האכזר והקסום של הבמה ושל החיים, ישתרבו גורמים רבים נוספים, שאינם תלויים בחריצותן וכשרונן. המשימה תהיה יותר ויותר קשה. רק החזקות תמשכנה. הרוב תיפולנה ותפנינה את הדרך לאלה שהבערה כבר פשטה אל גופן ונפשן, ואין להן ברירה אלא להמשיך ולרקוד. הבערה תספק להן את הכוח הפיזי והנפשי במירוץ הקשה, המטורף והנפלא הזה. כל נסיון לעצור בעדן יהיה זמני בלבד, והתיסכול והמרירות יאכלו וירעילו כל חלקה טובה. הבערה חזקה מהן. את הבערה אפשר לכבות רק עלידי הגשמתה. □

הן קידמו את פני בחיך. ילדות-נערות בנות ארבע-עשרה, חמש-עשרה, שש-עשרה. לגופן בגד ריקוד לבן-וורוד. לאה היא המבוגרת, בת שבע-עשרה. לאחרונה רזתה מעט והיא מראה בגאווה את ישבנה "החדש" לכל חברותיה. הן מתפעלות!

אני רקדנית מקצועית ובאתי לעשות במחיצתן שיעור. הן כבר עמדו ליד הבר. חלקן מפגינות "מתחיות רגליים" ומשחזרות קטעים מהשיעור הקודם. ניכר שמורתן, ורה, בעלת מקצוע מעולה. אני מכירה אותה מזה שנים. היא מסוגלת לפקד על חטיבה של חיילים קשוחים על כל ציודם, כולל מפקדיהם. האמביציה שלה מתמקדת באותן עשר ילדות-נערות, החולמות להיות רקדניות.

ורה נכנסה לסטודיו. זרקה מבט חטוף בילדות ונתנה חיך מאולץ, כמי שמנסה להיות נחמדה. התיישבה וחלצה מרגליה, תוך כדי עישון סיגריות, זוג מגפיעור גבוהים ממין משובח. זרקה אותם הצידה בחוסר ענין ובתנועה מיכנית, ונעלה נעלי-ריקוד קטנות ורודות.

ניכר שהילדות מעריכות, מעריצות ומפחדות מורה. רוצות שתאהב אותן. כל חלומותיהן ותקוותיהן מונחות בכפה של אשה זו, היכולה להיות סבתן. לראות את האשה המזדקנת, חשוכת הילדים, המלווה בשני כלבים ענקיים, השולטת בגופן ונפשן של ילדות אלה, עורר בי תחושה של אי-נוחות. לי עצמי יש בת בגילן.

התרגילים ליד הבר היו קשים. הילדות הזיעו והמאמץ ניכר בצוארן. הגענו ל-GRAND BATTEMENT, הרמות הרגליים הגבוהות. המורה נתנה קומבינציה קשה ומסובכת. מיד אחרי הספירות הראשונות של תחילת התרגיל הפסיקה ורה את הפסנתרנית, פנתה אל רחל, ושאלה אותה מהיכן היא מרימה את הרגל. הילדה הראתה על החלק הפנימי של הירך. ורה קמה כמו לביאה פגועה, בגמישות ובאיטיות נגשה אל הילדה ועמדה. הסתכלה בילדה ונשפה מתוך ריאותיה את עשן הסיגריות.

"עכשיו אני מכינה מדוע הירכיים שלך הולכות ומשמינות, הולכות וגדלות".

הילדה קפאה. ורה הסתובבה בסטודיו לאורכו ולרוחבו ושאלה ילדות אחרות אותה שאלה. כל אחת נתנה תשובה אחרת, כאשר אצל כולן הטון היה מהול בחשש ובהתנצלות. ורה חזרה אל רחל, לקחה את רגלה והרימה אותה מכף הרגל.